

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap martius 29^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Az utósó lengyel király életének csudás megmentése.

1771-ki nov. 3-ának zivataros őszi éjszakáján Poniatovszky Szaniszló, az utósó lengyel király, anyai nagy bátyjától litváni főkan-czellár Czartorinsky herczegtől, néhány embereinek kíséretében ment vissza palotája felé egy barátságos vacsoráról. Alig jutott kocsija egyik szük utszához, még közel Czartorinsky palotájához, midőn egy pár lövés történik, 's a' kocsis parancsoló hangon megállíttatik. Azonnal elővágtat egy csoport rabló, a' szekeret körülveszi, 's a' király kiemeltetik. Hajdúja azonban, egy erős és bátor férjfiú, a' rablók közé rohan, 's ön veszedelmére nem ügyelve harczol uráért, kit kiragadván a' rablók kezéből általölel, 's vele együtt leterülvén ön testével fed-be, és a' halálos sebeket, mellyek a' pártosságnak ártatlan áldozatjára voltak szánva, ő fogja-fel. Mig ezek történtek, a' királyt kísérő segédtiszt Czartorinsky herczeg házához sietett, hogy az ott levő katonaságot a' monarcha megmentésére hívna. De ama palota kapujit, mellyet csak előbb hagyott-el a' király, erősen bezárva találta, 's bár milly erősen zörgetett és lármázott is, senki azokat fel nem nyitotta. Leverve tért az adjutans ama borzasztó történet helyére vissza. A' rablók ekkor már a' királylyal eltávoztak, 's a' hűséges hajdú halva feküdt ott vérében uszva.

A' fejedelem további sorsáról a' setét éj miatt semmit se tudhatott a' segédtiszt. Képzelní lehet a' szerencsétlen kir. család rémülését, midőn a' történeten jelenvolt tanú e' borzasztó hirt még azon éjszaka megvívé neki. Azonnal megtettek mindent a' királynak szentelt személyén végbe vitt vétek felfedezésére. Követek küldettek mindenfelé. A' király búslakodó testvérei Madame Coucovie-nél, a' fejedelem kedvencz testvérénél, töltötték az éjt. A' rablók útjának első nyomára a' király egyik czipője vezeté a' küldötteket, mellyet ama lapályos sáros helyen találtak, merre a' rablók hurczolták a' fejedelmet, hogy az öröket kikerüljék, 's így észre nem véve több csoportokban a' városból kivergődhessenek. Valami ezer lépésnyire tovább a' királynak két helyen keresztül lőtt bundájára, 's még tovább két kardvá-

gással jelelt véres süvegére akadtak, melyek azonnal szorongó testvéreikhez vitettek. Mennyire valósitotta ezen leverő körülmény a család reménytelenségét, képzelhetni! — Könypatakok hullottak a király meggyilkoltatásának ezen kétségkívüli tanújira.

Végre Cocceji generál lépett reggel Coucovie szobájába, hola' szeretett Szaniszlónak testvérei összegyűlve voltak, 's így szólt hozzájuk: „a' király él; im egy levél; tulajdon keze írása!” Milly örvendetes változás! — A' levél rajzónnal volt írva, 's e' szókat foglalá magában: „Egy csuda megmentett. Csak testvérimnek szabad ezt tudni. Lagienkához közel fekvő malomban vagyok. Küldessék egy gyógyszer és seborvos, a' testőrző sereg közül elegendő kíséret, 's egy alkalmas kocsi. Megszabadulásomnak nem szabad ideje előtt ki tudódní.” — Szaniszló.

A' királynak ezen megszabadulása valóban csudatüneményhez hasonló. Nagyon megsebesítve, 's fél holtan vonattaték ki hűséges hajdújának lélektelen teste alól; innen a' város sánczán keresztül szabadra vitetett, hol két rablók őt szorosan megkötözve lovaik közé vették, 's így a' setétben szélvész és hózivatar közt a' szerencsétlennel elballagtak.

Ennyi kínzás után nem sokára elhagyta ereje a' királyt. Öszveomolva monda ekkor kinzójinak: „tovább már nem mehetek! öljetek meg, 's adjátok által holt testemet ellenségimnek!” — A' rablók megállottak, 's a' legizmosabb közülök, Koczinsky, lovára vette a' királyt, 's tovább sietett vele. Kevés vártatva a' fejedelem összeszedvén magát kérdé rablójától: „hova visztek engem?” — „Az összeesküdtek táborába Pulovszky marsalunkhoz” — volt a' felelet. — A' király visztonza: „királyi méltóságomról szívesen lemondok, ha népem szeretetét nem birom. De tudni akarnám, mivel érdemlettem ezen kegyetlen bánásmódot, mellyel irántam viseltetek?” — „Te az eretnekek barátja 's pártfogója vagy — felelt a' durva katona — te ezen átkozottaknak velünk igazhitűekkel egyenlő jogokat akarsz adni; mi ötvenen vagyunk, kik ma reggel a' szent-vacsorában részesítettünk azon esküvéssel tett fogadásunk megerősítésére, hogy téged akár élve akár halva még ez éjjel az összeesküdteknek által adunk.”

Midőn a' dühöngő ezen szókat mondaná, egy fényes tünemény vonult keresztül a' setét egen, 's néhány pillanatokra a' homálylyal borított vidéket megvilágosítá. Ezen körülményt használta a' király lelki jelenléte. „Im látod — ugymond rablójához — ez az Isten ítélete. Csillagok hullanak az égből, midőn vétkeidet kimondod, az Isten boszújának rettentő jeléül, kit ma reggel a' szent oltár előtt káromlottál! Nem esküdtél-e hűséget előbb nekem, mint azon csábító férfinak, ki hivatala ellenére a' szentséget annyira megfertőztette, hogy

téged általa hitszegésre, 's felkent királyod elárulására birna? Az Isten átka fogja mind azokat érni, kik ezen gonoszságra összeszövetkeztek.“

Meghatá ezen beszéd az elámitott Koczinskynak még egészen meg nem keményedett szívét! — „Uram! királyom! — így kiálta-fel — mit tehetek szabadításodra?“

Koczinsky a' királylyal mintegy ötven lépésnyire előre volt, 's a' fényes csillagfutás a' vidéket megvilágosítá neki. — „Sarkantyúzd-meg lovadat — ugymond a' király — hogy előbbre haladhassunk. Nehány lépésnyire távolabb szálljunk-le; lovad kantárszára összeköt-tetvén majd maga is folytatja utját egyenesen, 's azt a' hátra levők követni fogják. Mi azonban a' töltéshez közel levő árokba rejtjük magunkat, míg társaid tovább haladnak, 's azután vezess engem az itt közel levő malomba. Az Isten fog minket oltalmazni.“

Koczinsky mindenre kész volt. Alkalmas távolságban a' királylyal együtt leszált lováról, 's ezt az uton egyenesen tovább üzte, a' királyt pedig egy közel fekvő árokba rejtette, míg a' rabló csoport tovább haladt. Azután a' félig mezitelen, 's megsebesített fejedelem megmentőjére támaszkodva az oldalaslag fekvő malomhoz ment. Itt sokáig zörgettek, sokáig esedeztek szállásért; de hasztalan volt minden fáradozásuk! Végre eszébe jutott a' királynak, hogy a' malom lakosai német protestansok. Ekkor tehát német nyelven esedezett, hogy szerencsétlen honfijokon könyörölnének, 's ne engednék őt az uton szélvész és hózivatar miatt elveszni. Végre megnyílt az ajtó. A' molnárné könnyezett, látván a' megsebesített, 's kirablott férj-fiút; de a' királyt nem tudta benne elismerni. Szobájába vezető tehát a' szerencsétlent, hol ezt azonnal hideg kezdé rázni. A' molnárné férjével együtt ágyat készített neki, 's a' jó emberek meleg ruhákat hozván betakarására a' mi szegénységöktől kitelt, mindent ajánlottak a' megsebesült enyhülésére. A' király csak egy gyermeket kért maga számára, ki képes volna Varsóba egyik hiv barátjához egy levelkét elvinni. A' követ megjelent, 's a' király a' már fennemlített levelet írta. A' molnárné eltávozott, 's a' király megnyugodott. De Koczinsky urának ágyához ment, 's elejébe térdelve így szólla: „Nyugodj békén uram királyom! Én kinn őrt fogok állani ugyanazon hűséggel, mellyet hajdúd, kit én nyomorult elcsábított ember meggyilkolni segitettem, irántad bebizonnyított.“ A' király köszönettel szorítá-meg kezét Koczinskynak, ki most felfegyverkezve urának szobája elejébe állott. Reggel Cocceji generál a' királyi testőrzőkkel körülvé a' malmot. A' meg-rémült molnárné beteg vendégéhez sietett, 's remegve kérte őt, hogy üldözőji előtt rejtené-el magát, mert a' házat már körül vették. A' király barátságosan nyújtotta kezét, 's „ne félj jó asszony — ugymond —

ezek szabadításomra jőnek. 'S azonnal belépett a' general két orvossal együtt a' szobába. Csak most látták a' kunyhó lakosai, milly fenséges vendégnek adtak szállást. Térdeiken esedeztek tehát bocsánatért, hogy azon borzasztó éjszakán úgy késedelmeztek fejedelmüket bebocsátani. A' király vigasztalá őket, 's nyájas hangon monda nekik: „Jótevőim voltatok, mivel honfiatoknak néztetek, 's azért háladatos fogok lenni; de jövődőben minden olly szerencsétlennek nyissátok-meg ajtótokat, ki segítségtekért esedezik; mert nem tudjátok, milly áldást hozhat rátok az igaz ember-szeretet.

Ezen jelenet egy jeles olajfestményben maradt fenn: de melly rajzolat, melly leírás képes azon jelenetet előadni, midőn a' kedvelt fejedelem hiv rokonainak és szerető népének visszaadatott? Azonban Szaniszló szelid 's emberszerető indulatjának legmagosabb fénye a' következő körülményben tűnik-fel. A' királyi párt sietve tett rendelkezései által nehányat ama rablók közül, 's az összeesküdtek papirosait is hatalmába kerítette. Midőn a' király következő reggel az egész senatusnak 's nehány nagyoknak szerencse-kívánásait egész udvara jelenlétében elfogadná, általadattak neki az árulók papirosai lepecsételve. A' sebjei miatt még gyenge király vevén a' pecsét csomót székből felemelkedve így szólt: „Ezen papirosok azoknak nevöket foglalják magokban, kik haláloamat akarják; én nem kívánom ellenségeimet ismerni.“ 'S e' szók után az egész csomót a' kandalló tűzébe vetette.

Nem egy ábrázat változtatta-el ekkor színét, 's nem egy kebelben akadt-fenn a' lélekzet ezen nemes lelkű tett szemlélésén. Egyik ségyent 's tiszteletet, a' másik csudálkozást és szeretetet érzett magában. A' leggyanúsabbak azonban legállhatatosabban sürgették a' három főládók halálát, sőt még a' király megmentőjére is halálos ítéletet hoztak; de a' király eszközlésére Koczinsky a' fogságból kiszabadított, 's a' jó szívű Szaniszló magány pénztárából tetemes évfizetést rendelt neki, mellyet Velenczében kellett elköltenie. Királyi módon jutalmazá-meg a' nemes fejedelem a' malom birtokosát is; különösen pedig a' megöletett hajdúnak hátramaradott családjáról gondoskodott. Azon helyen, hol e' hűséges szolga megöletett, egy márvány emlék-áll, 's mig a' király élt, évenként megünnepeletett ezen csudás megmenekedés emlékének napja minden templomokban. Hopka J.

A' k i s é r t e t.

(Eredeti igaz történet.)

M.....n a' hivatalnak egyik tagja elmozdittatván, másik pedig hirtelen meghalálozván mindkettőjeknek ideigleni helyettesévé kineveztettem, és hogy a' hivatalos munkálatok káros csökkenést ne szenvedjenek, rendeltetésem helyére sietni kénytelenítettém. Családomat

's minden butorimat eddigi lakhelyemen hagyván, egyetlen ládába zárt kevés, de legszükségesebb ruháimmal, és puskámmal az írószoba melletti üres szobát foglaltam-el, és ágyamat történetből ugyanazon szegletbe helyeztettem, melyben, mint később hallám, elődöm rövid de súlyos betegségének kínjai között öt nap előtt élni megszűnt.

A' szomszéd házban lakó tiszt-társam, és jóbarátomnál, ki hihető rövid itt létem idejére asztalát ajánlá, néhány vig és multságos estvéket, magányos lakomban pedig nyugalmas éjeket töltöttem.

Negyedik vagy ötödik estén vacsora felett lakházamnak alsó és felső emeleti tökéletes ürességét, különösen pedig szobámnak, és ebben ágyamnak elrendelését tréfás módon leírván, tisztelt barátomnak nője a' fenn említett nyughelyemet tárgyazó körülményt érintve mosolyogva kérdé, valljon lakomnak előbbi birtokosa nem látogatott-e már meg, és nyughelyéből nem parancsolt-e még ki? Mire nevetve ugyan de még is rajtam, és illy helyezettetésben gondolnám máson is, észre vehető csekély megütközéssel nem-mel feleltem.

E' tárgyról folytatott beszédünk azt eleintén nevelni kezdé, de a' később felhozott, 's tréfák közt előadott e'féle esetek, és leginkább más szeszélyes beszélgetések minden képzelődésemet annyira elszéleszték, hogy haza mentemben gondolatim csupán távol levő kedves hölgyemmel és családommal valónak elfoglalva.

Tíz óra körül haza érvén minden ajtót, a' pénztár mellett lakván, szokott szorgalommal bezártam, csendesesen lefeküdtem, és minden elfoglaltság nélkül csak hamar el is aludtam.

Allították és állítják most is a' bölcselkedők, és természet-buvárok, hogy nappali beszélgetések, és gondolkozások tárgyai gyakran hasonló, sőt csudálatra méltó, 's amazokkal tökélyesen egyező álmakat szülnék; mit számtalan más tapasztalásokkal a' velem történtek is igazolják.

Kisértetekről beszélgettünk, és ezekről kezdék álmodni is. — Szendergésemből holt halavány arcú egészen fehér halotti ruhába burkolt elődöm lényének előttem megjelenése által csak hamar felriadtam; és ki képzeli borzadásomat, midőn azt az előbb leírt alakkal — a' homályos felhő-leplezte hold fénye mellett tisztán nem látható nagyságban — szobámnak ellen-szögében állni láttam. Kidörgölt szememet az irtóztató de mozdulatlan lényre szegezvén csendesesen ágyam mellett álló töltött fegyverhez nyultam, és ennek sarkányát felhuzván felkelék, a' kisértethez lassú lépésekkel közelíték, és azt fenn-hangon ismételve megszólítám.

A' rémkép mélyen hallgat, és mintegy helyére szegezve ingatlan áll. — De nem is csuda; mert közelebb érvén mit látok? — Saját ingemet, melyet mult estve, miután barátomnak igen befutott szobá-

jiban igen megizzadtam, lefektem előtt éjjeli gunyámmal felváltván levettettem, és szobámnak langy meleg vaskemenczjére akasztottam.

Hogy másnap kalandom elbeszélése után nem csak barátom és egész családja, hanem látogatásomra érkezett kedves nőm, 's későbbben beavatott barátim nevetésöknek, és szeszélyes gunyjoknak is sokáig kivalék, és most is még ki vagyok téve, kiki tisztelt olvasóim közül gondolhatja. M.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Tigris-vadászat. Wandivash és Gingee környékében igen nagy mennyiségben tartozkodnakja' tigrisek, 's a' belföldi lakosok nagy ügyességgel és rettenthetlenséggel harcolnak ellenek. Bizonyos utazó következőt beszél egy tigris-vadászatról. — „Megérkezésünk utáni napon, korán reggel jelenték nekünk, hogy egy király-tigris közel a' városhoz a' Nullahba *) merészelt jönni. Legott előállott egy elszánt belföldi, hogy vele megvívjon. Az ember kicsin és zömök volt, vaskos és élénk, arcvonásai elszánt és bátor lelket mutattak. Egészen meztelen, csak ágyékai körül valamelly durva fél-nadrágot viselve, nehéz vadász késsel volt felfegyverkezve; bal kezén mintegy 18 hüvelyknyi bőrral befedett paizst viselt, mellynek közepéből élesre közsűrült érc-él bukkant elő. Társim és én követtük a' bátor Hindut. Mi éppen nem féltünk, tudván, hogy a' tigris kicsin szivű egy állat, melly ellenségét meg nem támadja, 's hogy e' mellett különösen földijeire szeret csak rontani. A' helyre érvén láttuk a' pocsolya tulsó részén a' gyönyörű tigrist magát a' napon melengetni. Igen nagy volt; nála nagyobbbat még nem láttam. A' Nullah térsége nem igen nagy vála, de ágya nagyobb részint sík; 's így a' bátor vadásznak igen kíváncsatos küzdő hely. Ez harsány kiabálás közben a' pocsolyába ugrott, hogy az alvó tigrist felébressze. Mint ez a' vadászt lassan feléje közeledni látá, első lábaira felült, 's iszonyú orditást kezdte. Minél közelebb vonult a' Hindu, annál dühösebben csapkodott amaz ide's tova farkával. Lehetett rajta látni, hogy szorult helyzetét észre vette. A' vadász mind inkább egész hidegvérűséggel haladott előre; a' tigris már rohanó helyzetbe tévé magát. ... A' Hindu megállott. ... Most a' tigris egy kiáltással, melly se különleges ordításához, sem a' harapásra indult kutyaéhoz nem hasonlított, ellenségére szökék. ... Ez azonnal lebukott, pajzsával a' tigris lábait felfogá, 's a' vadászkést hasába meritvén, alatta elesett, de úgy mindazáltal, hogy a' vad állat feje 's csaknem egész hátrésze szabadon maradt. A' tigris hátrált, hogy újra rohanjon ellenfelére; de már későn. A' Hindu előbbi helyzetében állott ismét, 's a' vadászkéssel amannak torkába szurt, és azonnal egyet hátra ugrott, hogy szükség idejében újra felfogja rohanóját. De a' tigrist már a' második szurás örökre kivégzé. — Meggyőződén, hogy az állat végképp oda van, mi is leszálltunk a' Nullah medrébe. A' seb, mellyet a' vad állat ágyékába kapott, iszonyú volt; a' belek egészen megszaggatva 's a' sziv alsó része

*) „Nullah“ névvel neveztetnek a' hosszan kiterjedő pocsolyák, mellyek az esőilen időkben egészen kiszáradnak.

keresztül volt furva. A Hindu legott neki esék, 's nagy ügyességgel levoná bőrét, melyet vállaira vonván azzal méltó büszkeséggel tért haza.

K Ü L Ö N F É L E.

Egy comme il faut divatos chevalier erényre tértt életének vég-jutalmi koszorúja. (Végzet.)

40-ik epochája. Feleszméltván csalatott lénye, 's az igazság és erény patyolati leple felvonva levén előtte, megismeri a' jobb életre vezérlő ösvényt, 's maga eredeti egyszerűségébe vissza tér! — Megbávnán töredékeny élete rendszerét, szent fogadást tőn a' Teremtő előtt: hogy az igazság, bölcs élet, 's mérséklet szabályítól soha el nem térend, csupán erénynek, 's tudománynak szentelvén életét! — de ezen fenséges fogadása mellett üres a' finantiális tára! — Sequestrumi rendszerként meghatározott csekély évi jövedelme mellett csupán csak tenghet élete — 's mint egy növény egyedül vegetálhat. — Az éhen halástól ugyan megmentve létez; de vége a' sok divatnak, vége a' játékszinnek, 's concerteknek, vége a' pénzes szerelemnek, vége a' számithatlan vigságnak, 's örömnök! — Most már látja magát a' csapások által, valamint a' zordon éjszaki szélről magosra duzzadt tenger hullámai által elborítva — az élet csendesh partjára ugyan, 's nem többé fellengős veszélyekre kitéve — de magányába elhagyatva, 's komolyabb elmékedésekbe merülve, egy igazi solid élet választására a' könyörülő sors jótékonyaságától hagyatva lenni! — Átfutja tehát életének idő szaki vonalát — és másodszor már azon boldog választást, melyet ennek előtte 2 évvel magának kijelelt, édes örömmel határozza-meg! — „Vissza — vissza ismét ama háladatlanul elhagyott tornyos kapuhoz — vissza amaz erénnyel tündöklő házhoz, melynek tére felett bájosb szellem lebeg, melynek földjét ama szép lelkű, ékes szüz léptei érintik, 's rajta rózsákat tüntetnek-fel! melly ház-laktában egy szüz kebel ártatlan hevüléssel buzog! — még talán el nem fogulva — valamelly nemes ifjú kellemitől! — De rettenetes gondolat! — ha ez valósulna! — Azonban még talán ki nem aludtak az irántam valaha buzgó szép erényű szüz — kegyei! — Vissza tehát — azon szent feltétellel: hogy a' világ csalékony tárgyaitól örökre megváljak, 's egyedül egy szüz kebelnek, erénynek, 's tudománynak élni kívánjak! — És meglőn (a' mi e' világban gyakran megtörténhetik); szív-töredelem, 's bánat közt, mint amaz elveszett hajdani fiú, tér vissza a' gyönyörű szüz lelkes szülőjéhez, kik, az egek jóslatából, igaznak ismervén megbánatát és szent fogadását — kegyelmükbe vevék, mellyre a' gyengébb érzelmű leányuk keble is (mellyben még az eredeti szerelem tüze, ámbár egy ideig elnyomatva, szünet nélküli parázshan égett) fenségesb, 's örök lángra lobbant-fel! — Nem sokára a' már rég sympathisáló érzelmek öszve olvadának, 's az igazságos ég átlátá az erényességre tértt, 's már 25-ik évre haladó ifjúnak hűségét; valamint a' szép szüz fedhetetlen lelkét — 's malasztját nyújtá szülőjinek: kik az egek áldását reájok adák, 's boldog házasságba léptetik a' gyönyörű fiatal párt. — A' divatos chevalierből solid, 's hiv férj vált, egyedül lelki munkásságnak, 's erénynek hódolván, hiv szerelmét pedig, 's magos characterét élete fogytaig fentartván sok szép foglalatosságban meglelgedve tölté örömét, mellyek

közt válogatott elme-szüleményeit hozá fényre, 's különösen életének érdekes rajzát szívmelő két színjátékban adja elő. Az egyik szomorú játék ezen czim alatt:

„Csalékony divatos szerelem“

az az: színészi Sirennek éneki bájaitól keletkezett veszedelem. A' másik vigjáték ezen czim alatt:

„Fedhetetlen házi szerelem“

az az: Erényhez tértt, 's hiv-szerelmű férjfiúi győzedelem. Mellyekben úgy is mint eredeti történetért, úgy is mint miveltebb szellemű munkáért várhatná megtiszteltetését, 's alkalmasint méltó jutalmát is! — Azonban legfőbb jutalomnak tartja azt: hogy lelki miveltségben, 's munkában tölt 15 évi boldog házassága után, mellyből már gyönyörű gyümölcsseit látá, 40-ik évében a' zaklató sequestrumtól örökre megmenekedett — 's jószágai és jövedelmei birtokába ismét vissza-helyeztetett: melly örömben még kedves nője szülői is rész-sülének. — Most tehát már, hajdani jó létében, bölcsen élte napjait, — egyedül erénynek, hiv szerelmének, kedves nőjének, 's gyermekeinek, tudományoknak, köz jónak, 's a' nagy természet szent kellemének szentelvéen léte napjait, — soha többé a' fedhetlen erény ösvényéről el nem távozván, 's életének kormányául azon felvett örök jelmondást kitűzvéen: Justum, virtuosum, fortem, ac tenacem propositi virum, si fractus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae! — Ha bár a' világ öszve dül, ennek romjai egy igaz, erényes, 's erős férfinak nem rettenthetik meg lelkét. —

Vizer István.

Chinai vendégeskedés. A' Chinaiak szintolly nagy hajlandósággal viseltetnek vendégségeikben az áldomás-ivás iránt, mint az Angolok. Múdjok azonban még is különös. Azon személy, melly egy vagy több vendégnek e' tiszteletet megadni szándékozik, e' kívánságáról azokat valamelly szolga által tudósítja; ezután a' tele kelyhet mindkét kézzel megragadván szájához emeli, fejével valamelly valóban nevetséges mozdulatot tesz, 's a' kelyhet kiüríti. Most megvárja, míg a' nevezett személyek ugyanazt teszik; ez meglevén fejével ama tréfás mozdulatot ismétli, de most a' kelyhet kifordítva mutatja, jelenteni akarván, hogy egészen kiitta.

Különös jelentés az, mellyet az angolkeletindiai újságok közölnek. Loknow királya t. i. ezen újságokban közzé teszi, hogy Angolnét akarna feleségül venni; minden kényelmei meglesznek mint királynénak, de — de 50 lak-rupióval kell birnia (csak mintegy 6,900,000 forint). — Minthogy ő felsége részéről alkalmasint nem annyira Angolnéra mint akármelly gazdag Európáinéra van célzás, meglehetne, hogy még szerencsés szépeink egyikét Loknow királynéjának idvezelhethnők.

B e t ű r e j t v é n y.

T-vel gyász-lakomát nevezünk ő szittya szokásként,
Itt B-vel búdat kissé enyhítve felejteth'd.
P-vel látod uton, levegőben, 's tested is azá
Lész, O-val myriadját hogy ha nem érezed immár,
És mihelyest végkép hamvadnak csontjaid össze;
S-ben lesznek ezek mellé fektetve ezernyi,
Mellyeket a' K-val mondott szóm rendele arra.

Előbbi rejtvény: T o k l ó.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.